Ч. 274. Середа 18 (5) грудня 1912. Рік XXII.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*З Ради державної — Справа консуля Прохаски в урядовім представленю. — Мирова конференция.*

В продовженю розправи про доставу коний в суботу по справоздавци меншости пос. Екснері промавляли ще посли Стоян і Сталь, потім справоздавець Галер заявив, що більшість комісиї вдоволяє ся резолюциєю, бо заповіджене міністра кр. оборони дає запоруку, що закон буде толкувати ся по думці бажань, виявлених в комісиї.

Всї поправки меншости відкинено і ухвалено закон в стилїзациї правительстве в 2 і 3 читаню. Принято також резолюцию зголошену комісиєю.

Слїдували наради в справі ветеринарийного закона. Говорив пос. Колярж, потім наради перервано.

Слїдуюче засїдане ві второк. На дневнім порядку закон про военні престациї і справи посольскої незайманости.

На початку засїданя буджетової комісиї Словінцї поставили внесене за замкненем засїданя взглядно за нарадами над иншим предметом.

Внесене се по довшій дискусиї відкинено. Кільканайцять бесідників рішучо заявило ся против того, щоби обструкция малої ґрупи спинювала наради комісиї.

Внесене се по довшій дискусиї відкинено. Кільканайцять бесідників рішучо заявило ся против того, щоби обструкция малої ґрупи спинювала наради комісиї.

В продовженю нарад над буджетовою провізориєю посол Дилманд зголосив ряд внесень; в справі несеня помочи в околицях навіщених недостачею працї, в справі розслїдженя дорожні вугля, помочи для малих рільників, резолюциї і внесеня в справі зміни поодиноких буджетових параґрафів.

По промовах кількох инших послів промовляв о годині 8 посол Дулїбіч (Хорват).

Пос. Дулїбіч говорив до години 12 в ночи, потім засїдане замкнено.

В справі австро-угорского консуля Прохаски в Прізрені оповістило Бюро кореспонденцийне такий комунїкат:

Слїдство, ведене висланим окремим відпоручником міністерства справ заграничних в справі консуля Прохаски в Прізрені, трохи затягнуло ся і тепер его укінчено. На підставі его вислїдів можна з приємностию ствердити, що поголоски, які ширили ся, немов би консуля Прохаску власти сербскі держали у вязници, а навіть немов би консуль був чинно зневажений, позбавлені всякої підстави.

Також піднесені в своїм часї сербским правительством против згаданого консуля закиди з просьбою о перенесене его з тої причини, немов би при вступленю сербских войск до Прізрену стріляно з ц. к. консуляту, показали ся зовсім безосновні, натомість сербскі войскові власти в Прізрені поступили супротив нашого консуляту, его управителя і персоналю кілька разів невластиво із становища міжнародного права. Ті провини будуть королївскому сербскому правительству подані до відомости з жаданем відповідної сатисфакциї. Нема причини гадати, аби королївске сербске правительство, яке супротив нашого відпоручника поводило ся дуже прихильно, відмовило тої сатисфакциї.

Провідники чотирох балканьских держав дійшли до порозуміня що-до условий мира, котрі має ся представити Туреччині. Висказано запевнене льояльности, приязности і єдности всїх чотирох держав.

„Daily Mail“ подає таку проґраму мировової конференциї: Передовсїм балканьский союз має заключити мир з Туреччиною, а потім аж доконати подїлу. Союз зажадає від Туреччини цїлого санджака, цїлої Македониї і части Тракиї від заливу Сарос до місцевости Мідія над Чорним морем, а крім того всїх островів еґейского архіпеляґу, незаселених Турками. Що до Албанії зажадає союз, щоби она була автономічною провінциєю під управою ґубернатора іменованого султаном, а затвердженого великими

---

3)

## По балканьскім півострові.

(Образки з подорожий — після Г. Реннера, В. Ґайнборґа і др. зладив К. В.)

### Ада-Калех, послїдний останок давної Туреччини.

(Дальше).

Та й друге портове місто на Адрийскім побережу Река має зовсім італїяньский характер, як то по части показує вже его італїяньска назва Fiume. На відповідний пароплав треба бя менї було й кілька днів ждати, отже я не надумуючись довго, вибрав ся до Реки, щоби звідтам поїхати до Дальматиї. Мене вабило туди передовсїм місто Спліт або з італїяньска Спалято, цїсарске місто Дальматиї, резиденция цїсаря Діоклециана, з котрою звязана цїла доба і цїле поколїнє цїсарів. Прийшло ся більше як чотири години їхати зелїзницею, аж остаточно вечером опинив ся я в Рецї.

Яке се поправдї місто? — спитав я сам себе, коли перейшов ся по довгім, живописнім Корзо Деака, що творить головну улицю Реки. Доми тут і склепи італїяньскі, населене мабуть хорватске, а місто угорске. Одинока пристань угорского королївства єсть, о скілько можна, як найменше угорска, а з тих 40.000 жителїв, які має се місто, то ледви чи яка двайцята часть справдешні Мадяри. Головне населенє міста творять Італїянцї і Хорвати На улицях Реки чути далеко більше нїмецкої мови і можна далеко більше побачити нїмецких вивісок як в Триестї; може то длятого, що тут богато урядників і войскових Нїмців.

Река має величаві будівлї портові; найкрасшою улицею єсть згадане вже Корзо, коло котрого підниває ся середновічна міска башта, через котру входимо до заулковатого старого міста. Одинокий історичний останок Реки творить римский тріюмфальний лук, але само місто єсть дуже старе; его згадують ще за часу Каролїнґів, а від 1522 р. було оно містом нїмецкої держави. Не дивно, що в того рода містах австрийских люди на кождім кроцї борють ся о своє єствоване. Незвичайно живописними єсть положене міста над заливом рецким. Гори, на 1200 до 1300 метрів високі, видають ся тут якісь стрімкійші і близші як в Триестї.

Тут всїли ми на корабель „Ґеделе“ товариства „Унґаро-Кроата“ і поплили на полудне; залив і побереже тонуть поза нами в синій далї і сунемо ся мов би в снї до того зачарованого краю, який визирає до нас з полудня — до Дальматиї. Аж тепер бачимо, що ми в краю сонця. Небо над нами таке ясне, воздух такий легонький, море таке темно-синє, що від того всего опановує нас якийсь дивний спокій. Ось виринає вже перед нами море островів, Кварнеро; по правім боцї Црес (Cherso), по лївім Крк (Veglia) — споза зелених хащів виглядають самотні монастирі та оливні дерева — піль засїяних збіжем тут нїгде не видко. Мимо того вид побережа єсть тут всюди живописний. Що хвиля виринають з моря якісь вершки гір, якісь червоно-брунатні скалисті береги, об котрі розбивають ся синї филї Адриї, развалини замків на вершках скал, старі міста над берегами з мурами і баштами, котрі нам нагадують, що знаходимо ся в колишнім краю розбишаків морских. Так показує ся нам щораз щось нового і в нашій подорожи нема ніякої одностайности.

Досьвіта доїзджали ми вже до Задару, столиці Дальматиї. Якраз розвиднїло ся; мов би якась огненна куля вирину́ло сонце з моря та позолотило своїм сьвітлом все довкола а ми побачили якраз Задар перед собою. Старе се місто перебуло вже неодну подію. Вже римскі писателї Плїній і Страбо згадують про се місто. Римский цїсар Авґуст відзначив се місто за его прихильність для партиї Цезаря одного разу підчас війни. Нестало Римлян; Готи і Монголи сувались по Дальматиї, угорскі і хорватскі королї спорили з собою о панованє над самим краєм, аж остаточно Задар було першим містом в Дальматиї, що піддало ся венецийскій републицї.

Задар або Зара лежить на довгім а плос-

державами. Однак полоса альбаньскої землї має ся відступити Сербії як коритар до моря. Коли Туреччина прийме ті услівя, то балканьскі держави будуть переговорювати між собою о поділ добичі. Правдоподібність принятя тих услівий є мінімальна. Делєґати балканьских держав разом з Греками рішили перед кождою нарадою делєґатів відбувати приватну конференцию, щоби на урядовій конференциї виступати одноцїльно.

Дальше доносять з Льондону: Делєґати чотирох балканьских держав відбули в пятницю конференцию, котра тревала до півночи. Обговорювали докладно спосіб поступованя на конференциї. Веніцельос запропонував вибір найстаршого лїтами Новаковича на президента конференциї, що ухвалено; коли би однак турецкі делєґати не згодили ся на те, рішено, щоби проводили на переміну поодинокі делєґати. Зазначено, що при підписуваню трактату о перемирє Турків повідомлено, що Греки, хоч не підписали трактату, возьмуть участь в мирових переговорах.

„Daily Telegraph“ помістила увагу одного балканьского дипльомата з нагоди мирової конференциї. Коли би мир залежав лише від делєґатів, міг би досить скоро дійти до цїли, однак они не мають свобідної руки. Заходить побоюванє, що конференция амбасадорів ухвалить ухвали суперечні з ухвалами мирової конференциї. Пр. правдоподібним є, що амбасадори заявлять, що стреміти треба до автономії Альбанії, а з другої сторони певним є, що делєґати зажадають північної части Альбанії з пристанию Дурацо для Сербії. Серби від того домаганя не відступлять, а инші балканьскі держави мусять їх попирати. Неправдивою є також чутка, немов би всї великі держави були за автономією Альбанії. Росия зобовязала ся в тій справі попирати балканьскі держави і не може голосувати за автономією Альбанії. Задача мирової конференциї буде дуже трудна, а перешкодити їй може також нечайний вибух кризи між Австриєю і Сербією. Тоді сейчас розійшла би ся конференция.

Берлиньский „Loc. Anzeig.“ доносить з Царгорода: У войскових кругах гадають, що мирові переговори не дадуть вислїду, бо войскова партия противить ся віддачі Адриянополя і Кіркілїссе Болгариї.

„Wiener Allg. Ztg.“ доносить з Льондона, що найбільшу трудність в мирових переговорах буде становити питанє Солуня.

„Мір“ констатує, що настрій членів собраня войовничий. Більшість не годить ся з тим, щоби болгарска армія затримала ся перед брамами Царгорода. Посли готові поперти правительство і ухвалити всї кредити потрібні для дальшої війни, яка повинна скінчити ся входом союзних войск до Царгорода. Але є надія — пише „Мір“, — що депутовані змінять своє становище по вияснению правительства, що конечно треба дати Европі послїдний доказ, що балканьскі народи не бажають бурити европейского мира.

„Die Zeit“ доносить, що болгарский король Фердинанд дуже постарів ся в послїднім часї. Волосє посивіло. Спричинило се велике зденервованє, в якім жиє король від кількох місяців. Не лише журять его трудности, які має Болгария зі своїми союзниками, але король боїть ся нової війни з Румунією. Журить ся він і сталими непорозуміням з Грециєю, а боїть ся також більшого конфлїкту з тою державою ізза Солуня. Вкінци побоює ся король, що головний командант ґенерал Савов став тепер так популярним, що правдоподібно буде диктувати королеви свою волю.

# Новинки.

**Львів, 17 грудня 1912.**

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував посла на сойм краєвий Теофіля Драчиньского заступником Маршалка краєвого в управі сойму князївства Буковини. — Найвисший трибунал обрахунковий іменував официяла рахункового в львівскім Намістництві Рудольфа Берґера ревідентом рахунковим в Найв. Трибуналї обрахунковим.

— **Тов. „Руских Жінок“ і „Захоронка“ в Станиславові** устроює в середу дня 18 грудня 1912 в комнатах тов гімн. „Сокіл“ при ул. 3 мая ч. 18 Николаївске сьвято.

— **На зборах сокільск.-січов. відпоручників** які відбули ся оногди у Львові, явило ся 79 відпоручників, які заступали 32 округи (всїх округів є 55). Збори отворив голова „Сокола Батька“ проф. Боберский, а до президиї вибрано адвок. дра Ст. Чикалюка з Тернополя, п. Ст. Сіяка з Бучача і п. М Карпинця селянина з Рісної рускої. Над першим рефератом проф. Боберского про заложенє кр. Союза руханкових і пожарних товариств розвинула ся широка дискусия, почім вибрано комісию до викінченя устава. По другім рефераті п. О. Гузара про кр. здвиг в 1914 роцї вибрано другу комісию до підготовленя здвигу. Вождом здвигу вибрано проф. Ів. Дигдалевича з Тернополя. Що до відзнак збори полишили селянам-членам філїй С.-Б. свободу що до краски лент і вигляду шапок аж до уконституованя Союза. Збори тревали від 11 год. рано до 7·30 вечером.

† **Антін Солтикевич,** ем. шкільний радник і кр. інспектор середних шкіл помер у Львові дня 12 с. м. у 86 р. ж. Покійний походив з сьвященичої родини в перемискій епархії, а осягнувши у Відни кваліфікацию з історії і ґеоґрафії для ґімназий був професором в Ряшеві і Тернополи, а відтак став директор м ґімн. в Бережанах. Покликаний на становище краєвого інспектора середних шкіл оставав на сім становищи до 1891 р., коли перейшов в стан спочинку. З того часу проживав осторонь від публичного житя в своїй реальности у Львові. Покійник полишив доньку віддану за

кім куснику землї, котрий із трох сторін обливає море. Лиш від сходу держить ся місто з цілєччиною але й тут викопали глубоку фосу так що місто творить по правді з природи і штучно острів. Задар єсть укріплений; старші башти побудував будівничий Джіроляма Санмікелї (Sanmiccheli). Чи місто се на случай війни могло би боронити ся і довго ставити опір, сего не вмію сказати, але Австрия в послїдних часах так богато поробила в Далматиї укріплень без всякого розголосу, що мабуть нїхто не важив би ся зачіпати і се місто.

Але інтересною в далматиньскій столици єсть не кріпость анї на єї вузкі улици з високими мурованими домами; інтересним єсть рух на улицях міста, тота ріжнородна народна мова, той кусень Орієнту, який чужинцеви впадає в очи, та єї старинности. От зараз вельми замітні хоч би й брами міста. Брама від сторони цілєччини то дїло згаданого будівничого Санмікелї а на нїй видніє сей рік 1541. Брама від сторони моря (Porta marina) замітна тим, що в нїй єсть вмурований кусень тріюмфального лука, який казала виставити римска дама Мелїя Анніяна свому мужеви Леніцєеви Бассусови. Друга напись на тійже брамі відносить ся до венецияньскої побіди в морскій битві коло Лєпанто в 1571 р. Крім сих брам єсть ще кілька иньших менше замітних, але на всїх видніє ся крилатий лев венецияньскої републики.

Церков в Задарі єсть богато, але під зглядом історичним найінтереснїйша з них то соборна церков, бо єї побудованє опирає ся на слїдуючій подїї: В роцї 1202 дня 9 жовтня плило французско-венецияньске войско в силї 40.000 мужа під проводом старенького, майже вже слїпого дожі Генриха Дандальо і марґрафа Боніфатия з Монтеферат до сьвятої землї, щоби там від Турків відобрати Божий гріб. По дорозї задержала ся фльота дня 10 падолиста в Задарі, щоби покарати жителїв міста за то, що они відорвали ся від венецияньскої републики а піддали ся угорскому королеви Емерихови. Місто здобули і зруйнували а фльота перезимувала в задарскім порті. Підчас облоги побудували були Венецияни кріпость коло міста і лишили в нїй залогу, котра мала допильнувати, щоби не відбудовано міста на ново. Але жителї міста. що повтїкали були по найбільшій части на острови, повернули назад, здобули кріпость і повбивали залогу.

Тепер розпочала ся відбудова міста і вислано до Венециї послів. Прийшло до угоди, після котрої Задарцї обовязали ся платити тамошному патріярсї річну данину — 3000 кролячих скірок. Але тодїшний папа взяв то Венецияпам дуже за зле, що християньске войско вислане на то, щоб відобрати гріб Божий з руки поган, взяло ся руйнувати християньске місто. Щоби помирити ся з папою, зложили Венецияни відповідну суму гроший і побудували за них соборну церков, яка ще й нинї стоїть. Церков ся відзначає ся своїми пишними вівтарями з ріжнобарвного мармору.

Кажуть, що в задарских церквах знаходить ся богато образів славних італїяньских малярів; може бути, але я на тім не розумію ся і повтаряю лиш то, що менї казали. Зато знаходить ся в задарских церквах богато мощий сьвятих як сьв. Агафії, Хіонії і Ірени, сьв. Анастазиї і сьв. Симеона, котрі в середновічних часах з ріжних сторін сюди попровáджувано. Найзамітнїйші памятники штуки знаходять ся в церкві сьв. Симеона. Тут спочиває тїло сьв. Симеона в срібній, грубо позолочуваній домовині, котру в роцї 1380 дарувала угорска королева Єлисавета. На домовинї видко герб роду Анжу, з котрого королева походила. Сьвященики сеї церкви були супроти нас дуже ввічливі. Принесли із скарбницї і показали чашу, пишний доказ староугорскої золотарскої штуки. То дарунок короля Людвика Великого і на нїм видко також герби Анжу, вироблені так делїкатно, що мусять звернути на себе увагу кождого знатока штуки. В одвім з престолів знаходить ся хороший образ сьв. Єронїма, робота італїяньского маляря Цанкі (Zanchi).

Інтересна єсть ноша людий в Задарі, особливо же в торговий день. Тут можна побачити бідолашного Морляка, жителя гір, котрого вітчиною суть гори Велебіт; его ноша то ще старо-ілїрийска: на голові має малий червоний фез з чорною вишивкою. Коло него видко здоровенну хорошу стать задарского Альбанця в пишнім, золотом вишиванім одїню; груди майже засїяні старими срібними монетами по двайцять крейцарів або чверть риньского а за поясом пістолети. Сї люди жиють на передмістю Задару в так званім альбаньскім селї (Arbanasi або Borgo Erizzo); то потомки альбаньских зайдів, котрі за намовою архиєпископа Вінкентия Змаєвича та венецияньского вельможі Еріццо покинули в 1720 р. свою вітчину і тут побудували собі село. Они задержали в своїх родинах не лиш альбаньску мову але й альбаньску ношу.

Але взагалї переважає в далматиньскій столици европейска або бодай півевропейска ноша. Дами убирають ся лиш елєґантно але й після найновійшої моди а треба признати, що они не так своїм одїнєм як своєю красою звертають увагу на себе. Рідко де на так малім куснику землї можна побачити так богато красних жінок і дївчат з такими палкими чорними очима як в Задарі! Та й низші верстви населеня визначають ся красою а хоч тяжко працюючі жінки тратять борзо свою молодечу красу, то все таки ще й по запавшім та поморщенім лици видко, що оно було колись красне. Про мужчин не хочу богато говорити. Тоті сильні людиска, славяньскі сини гір, знані добре в цїлій Австрії а тип їх почавши від давного войскового погранича аж до Чорногори всюди однаковий.

(Дальше буде)

проп. Калужняцким в Чернівцях і сина лікаря полкового. Тлінні останки покійника зложено в минулої недїлї на Явівскім кладовищи. Вічна єму память!

**— В справі бурси філії „Просьвіти" в Новім Санчи** пишуть з Лемківщини: Вже дві алярмуючі дописи, взиваючі о поміч, появили ся в часописях, а тут довідуємо ся з достовірного жерела, бо від самого видїлу філії „Просьвіти" в Новім Санчи, що жертви впливають дуже слабо, та що, як так дальше піде, то бурса з днем 1. січня 1913 р. буде замкнена. Вправдї деякі щирі патриоти і патріотки поспішили з помочию, а деякі з тих навіть два рази прислали жертви, але число всїх жертводавців дуже маленьке, бо ледви 30 осіб зрозуміло грозу замкненя бурси. Не хоче ся вірити, щоби наша суспільність була така байдужа на єствованє так важної інституциї, як українська бурса на найдальшім кінци України-Руси. Правда, кождий з нас хорує на недостачу гроша, але мимо того кождого сьвідомого Українця стати бодай на 20 — 50 сот., щоби і тою невеликою лептою прийти в поміч упадаючій бурсї. Чи в нас нема на стілько сили волї, щоби відмовити собі двох пачок тютюну, або склянки пива і післати той гріш на ратованє бурси. Чи не було би се ганьбою, щоби наша суспільність через свою байдужність і очікуванє помочи Бог зна звідки, допустила до упадку української бурси в Новім Санчи. Нї! се не може бути. Чейже найдуть ся ще люди, котрі прийдуть в поміч убогій українській лемківскій молодежи і не позволять, щоби она серед зими і морозу покинула школу. А до того мусїло би прийти, єсли цїла суспільність не прийде зі скорою помочию. Спасибіг тим, що прислали свої лепти, алеж українська убога молодїж просить цїлу суспільність о поміч. Не легковажмо справи, бо она дуже важна!

**— На які способи беруть ся всїлякі обманцї,** щоби визискувати темних і легковірних селян, нехай послужить за доказ слїдуюча історія, котра була оногди предметом карної розправи в львівскім карнім судї. Перед карним трибуналом, котрому проводив радник Пескозуб, ставав Ківа Вассер, бляхар з Бібрки, котрий фальшував на векслях підписи селян і такі векслї ескомтував в банку в Бібрцї, представляючи директорови того банку Яковови Віндови, що по селах покриває селянам хати а они платять єму за то векслями. То обманьство однак не довго удавало ся; викрило ся, коли надійшов час платности а векслїв ніхто не викуплював. Три селяни, котрі навіть не знали Вассера, уратували ся ще в пору а два инші, котрі з несьвідомости правних наслїдків не внесли супротиву проти наказу заплати, виставлені були на екзекуцию. Вассер був ще на стілько зухвалий, що старав ся в них вмовити, що то они дійстно підписали векслї. По переслуханю сьвідків засудив трибунал Вассера на 6 недїль вязниці, але прокуратор зголосив відклик що до низького виміру кари.

**— Бурі і зливи.** З ріжних сторін західної і середної Европи надходять вісти про страшні бурі і зливи. Так доносять з Берлина, що минулої суботи і недїлї була майже в цїлій Німеччинї страшна буря з дощем та наробила великої шкоди. На Німецкім мори розбив ся пасажирский корабель і згинуло кільканайцять людий. Також і з Франциї доносять о сильних бурях.

У Львові вже від кількох днів падав безнастанний дощ і аж нинї трохи випогодило ся. Характеристичне, що при тім настала й значна теплота, яка доходить аж до 7 степенів; як на грудень, то знаменне. В недїлю через цїлий день був сильний вихор, а пополудни і в ночи зачав таки дути з силою гураґану. В кількох місцях мало що навіть не прийшло до катастрофи. З будови дому при ул. Сикстуській ч. 22 зірвав вихор значну часть даху і кинув на улицю. Лиш чудом можна назвати, що ніхто не згинув. На місце сеї пригоди прибула небавком сторожа пожарна і часть загроженого руштованя розібрала, а решту скріпила. Спадаюче руштованє ушкодило проводи електричні і рух трамваєвий треба було на якийсь час перервати, а улицю замкнути. Друга така пригода стала ся на розї площі Стрілецкої а Ґубернаторских валів, де завалило ся руштованє на будові будинку міскої школи. При улици Личаківскій завалив вихор в кількох місцях паркани, а на однім з домів розірвав комин. Крім того понищив гураґан богато дерев овочевих.

## Телеґрами.

**Відень** 17 грудня. Комісия буджетова Около 11 год. предсїдатель перебив послови Корошецови заявляючи, що тепер відбуде ся записуванє ся бесїдників до розправи над першою точкою дневного порядку пленарного засїданя палати, длятого предсїдатель перериває засїданє комісиї.

**Відень** 17 грудня. Палата послів. Посол Буржіваль заявив, що він і єго товариші видїли, як пос. Гуммер в нинїшнім вильосованю бесїдників до нарад над законом о престациях воєнних віддавав два рази голос. Партия бесїдника протестує против того і не може признати вильосованя за важне. Бесїдник ставить внесенє, щоби ще раз льосовано та жадає поіменного голосованя над тим внесенєм. Дальше вносить, щоби закон о престациях усунено з порядку дневного і щоби перервано засїданє аж до виготовленя звіту о праґматицї службовій.

**Відень** 17 грудня. В комісиї буджетовій пос. Ґостінчар, котрий зачав говорити вчера о 6 год. 10 мін. вечером промавляв до 7 год. 39 мін. рано. По нїм забрав голос пос. Корошец. Бесїда єго виповнила засїданє до 11 год. перед полуднем. Проводили на переміну презес комісиї Коритовский і віцепрезеси Немец і Міклям.

**Константинополь** 17 грудня. Порта оголошує телеґраму команданта фльоти, доносячу, що турецка фльота острілювала грецку, на віддаль 3.000 до 7.200 метрів. Один грецкий кружляк, поцїлений кількома турецкими стрільнами, уступив з лїнії боєвої, по чім цїла фльота відплила на широке море.

Надзвичайні додатки часописий подають подрібности о морскій битві і стверджують поражку Греків. Урядового потвердженя нема.

**Петербург** 17 грудня. (П. А.) В касарни бриґади конної артилериї вибух вчера огонь. Коли хотїли арештувати офіцира, підозрінного о підпаленє, він стрілив кілька разів і застрілив якогось капітана ґенерального штабу а зранив войскового писаря. Відтак стрілив сам до себе в самоубийчім намірі, але лиш зранив ся.

**Токіо** 17 грудня. Кн. Кацура іменований президентом міністрів.

## Надіслане.



— „Господарска Часопись", одинокий український ілюстрований рільничо - господарский двотижневник, орґан Краєвого Товариства господарского „Сїльский Господар" у Львові. Виходить кождого 10 і 25 що місяця. Передплата на цїлий рік 4 К, на пів року 2 К.

Сотрудниками „Господарской Часописи" є фахові знатоки рільничої господарки. В „Господарскій Часописи" читачі знайдуть користні і поучаючі поради, як упорядкувати, поліпшити господарство і як збільшити єго видатність.

В „Господарській Часописи" друкують ся статї з обсягу ріжних галузий господарства, а то: рільництва, садівництва, городництва, сїножатий, пасовиск, пасічництва, хову рогатої худоби безрог, дробу і т. д.

В „Господарскій Часописи" поміщує ся кромі сього офіцияльні розпорядженя, відомости з дїяльности Головної Ради, Філїй та Кружків Товариства.

Рівнож поміщують ся приватні оголошеня і анонси по цїнї 20 сот. від рядка дрібним друком чотири рази ломаного; шеста часть сторони 8 К, четверта часть 12 К, трета часть строни 15 К, половина сторони 20 К. Цїла сторона 40 К. При більшеразовім поміщуваню оголошеня уділяє ся опуст.

Щоби оминути накопиченя роботи з початком нового року з виготовленєм адрес і т. д., поспішити ся з надісланєм передплати на р. 1913. Хто надішле передплату на 1913 р. перед днем 31 грудня с. р., сей одержить безплатно ілюстровану книжку: „Годівля курий", написав Григорий Герман, в цїнї 1 К.

Передплата на рік 4 К, на пів року 2 корони

Адреса „ГОСПОДАРСКОЇ ЧАСОПИСИ": Львів, ул. Зіморовича 20.





**— Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарнї Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

За редакцию відповідає АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

# ОГОЛОШЕНЯ.



З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.